

[Oluf Pedersen.]

herhjemme uden at kopiere Tyskland og uden at efterligne Nationalsocialismen — og saa er det de Tyskere, som virkelig er skabende og positive i deres Arbejde for Land og Folk.“

Ja, det positive blev Overfaldet paa fremmede Folk, ogsaa det danske. — Og saa siger han til sidst:

„Hermed sender vi dette Stykke dansk-tyske Samarbejde ud i de to Lande og haaber, det skal blive Indledningen til et større Samarbejde senere.“

Men dette foranlediger mig til det Spørgsmaal, om dette Samarbejde er fortsat senere, og jeg spørger direkte: Har den nuværende Kirkeminister efter Besættelsen ført Forhandlinger med Tyskerne og i saa Fald om hvad?

I samme Nummer skriver han om to Parter, der glædede sig ved Fornyelsen i vor Politik:

„Det er for det første de Danskere, som formaar at skabe det nye ud fra egne Forudsætninger, og det er dernæst det tyske Folks Fører og hans bedste Mænd, som derved — og kun derved — faar Mulighed for at mødes med Ligemænd uden for deres egen Grænse.“

Åk ja, Ligemand med Føreren! Jeg frygter dog alligevel, at det kun vil blive en Hitler i Lommeformat.

Men den nuværende Kirkeminister gik længere endnu. Ligeledes paa Dansk og Tysk skrev han om det danske Folks Fremtid:

„Der er tydelig Forskel paa det tyske og det danske Folks Stilling i Dag. I Tyskland har man netop haft et politisk Gennembrud, og da dette Gennembrud hviler paa Ideer, som blev til ud af det tyske Folks Væsen og netop ud fra vort Aarhundredes Nødvendighed, maa man regne med, at det ligger fast for lang Tid fremover.“

Ja, det var vel nok en Hyldest — men den kan maaske være tilgivelig. Værre er det dog, at han derefter som Modsætning skriver om sit Fædreland — ogsaa baade paa Dansk og Tysk —:

„I Danmark derimod er vor Politik og vor Kultur i høj Grad bestemt af Ideer og Systemer, som stammer fra det 18.—19. Aarhundrede.

Vor Politik hører derfor Fortiden til og kolliderer Gang paa Gang med Nødvendigheden, der ikke kan gøres noget ved — vi kan regne med, at den i Løbet af kort Tid maa forsvinde, og at der maa komme et fuldstændigt nationalt og politisk Gennembrud.“

Det maa jo være Meningen, at disse Møder, som han vilde have skulde gentages, skulde forberede det nationale og politiske Gennembrud i Danmark. Naar det ikke var for at forhandle, saa var det vel som Lærling, han deltog i Møderne i Lübeck.

Dansk Samling's Tale har jo ogsaa haft til Opgave at undergrave dansk Folkestyre, og jeg hævder — og jeg har adskillige Udtalelser ogsaa ude omkring i Landet, der gaar ud derpaa —, at den Kritik, som Dansk Samling i hele sin Periode har fremsat over for dansk Folkestyre, har styrket Nazismen, og at den har drevet adskillige danske unge ud i Landsforræderi.

Jeg vil sige om Dansk Samling før Krigen, at jeg er enig med Kirkeministeren, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, i, at det ikke drejede sig om tysk Nationalsocialisme, men om en dansk tilsvarende Bevægelse, og der var da ogsaa Fællesmøder og intim Forbindelse mellem Dansk Samling og andre nazistiske Elementer — jeg skal blot nævne eet Eksempel: Pastor Malling, men kan ogsaa, om det ønskes, komme med andre Eksempler paa meget nært Samarbejde mellem Dansk Samling og andre aabenbart nazistiske Bevægelser her i Landet. Ligesom Hitler faldt paa Knæ i 1914 og takkede Gud for Krigen — han havde jo frygtet, at han skulde være født i en kedelig Verden —, saaledes er Militarismen da ogsaa det afgørende for Dansk Samling. Den nuværende Kirkeminister proklamerer sig jo i sine Skrifter senere som Tilhænger af nordisk Samarbejde, men stiller som en Forudsætning, at saa skal man ogsaa være rede til Angrebskrig — det staar i „Det tredie Standpunkt“ for 1940, Side 149. Dette falder sammen med hans Stilling den 9. April 1940. Da udgav han en Pjece, der hedder „Dansk Samling nu“, og han skrev der et Forord, som er dateret Birkerød den 15. Maj 1940, og som er underskrevet „Arne Sørensen“:

„Uden at det skal misforstaas, er vi nødt til at indrømme, at vi var lettede over, at det, der skete den 9. April, endelig kom. Det danske Folk havde gennem lange Tider kunnet undgaa at føle Livslovens strenge Nødvendighed. Man foretog med aabne Øjne Ting, som man vidste vilde føre Straf med sig — men der kom ingen Straf. Man undlod andre, hvorom man lige saa sikkert vidste, at de var nødvendige som Livets Pris — og der skete os intet. Meget tyder paa, at Gud for Alvor havde forladt dette Folk, eftersom han uafsladeligt lod det synde uden nogen Sinde at lade det mærke Syndens